

Na místní poměry to byl obří stroj.

Vypadal jako čerstvě upečená bábovka, vyklopená z formy na kruhový ták. Uprostřed byl jeden velký kopec, zabírající skoro polovinu průměru, obklopený věncem menších kopečků. Kopečky na sebe navazovaly ve trojicích, mezi trojicemi byla mezera, vyplněná nízkými stavbami.

Na vrcholu velkého kopce byla gigantická parabolická anténa, na každém kopečku pak malá parabolická anténa a pár dalších. Na hranatých stavbách mezi trojicemi kopečků se nalézala další roztočivná zařízení.

Ze 'spodní' strany základny čněl uprostřed mohutný válec – ústí zbraně nebo hlavní trysky – obklopený po obvodu podstatně menšími komolými jehlany, rozšiřujícími se směrem od stroje. Nejspíše manévrovací trysky.

Většina zařízení byla odstavena: v podstatě pracovala jen podpora života a na pár procent centrální jednotka, která si vystačila jen s pasivními snímači. Posádka odpočívala a vyčkávala na objevení. Jak dlouho to bude lidem trvat? To byla strategická informace.

* * *

Alan Finder věděl, že za tuhle nudnou práci si může sám. Stejně jako včera, před týdnem či před rokem, nastoupil na směnu do průzkumného centra. Kdysi dávno stačil jeden jasnozřivý okamžik, kdy na fotografiích viděl víc, než supeinteligentní stroj, a už byl ideálním kandidátem na tuhle zodpovědnou práci. Pravda, zachránil tím několik lidí a chvíli byl za hrdinu, ale pak skončil tady. Když si vzpoměl, jakou radost měl z umístěnky na Mars, zkazilo mu to náladu.

Ale dnes byl vyspalý do růžova a ve skvělé náladě, průběžně zlepšované dalšími drobnostmi až k hranicím eufórie. Do centra vstupoval s hlavou v oblacích, protože na poslední křižovatce potkal zrzavou kolonistku, kterou zbožňoval a kvůli které by byl ochoten tu i zůstat. Asi něco tušila, protože se na něj usmála víc než jindy.

Facka od dveří centra ho vrátila na zem, ale náladu mu nezkazila. Aniž tušil, jak důležitá je jeho dobrá nálada právě dneska, přivítal se s kolegou z noční směny a hned se s ním zase rozloučil – nic zvláštního se nestalo. Jako vždy!

Tak uplynula téměř polovina Alanovy směny. Ze snění na téma 'kolonizace rudé planety se zrzavou kolonistkou' ho vytrhl hlas počítače stanice, který oznamoval, že dokončil vyhodnocení skenování pásma asteroidů, složka PA-48-25. Jeho poznámka o vyřazení několika nekvalitních fotografií vzbudila u Alana jen nepatrný zájem. Počítač zvládal všechno sám lépe a hlavně rychleji. Pak ale osten odněkud z hloubi paměti Alanovi připoměl, proč se kombinuje strojová a lidská inteligence.

„Počítači, dej mi ty vyřazené fotografie na monitor, podívám se,“ ozval se Alan otráveně. Hned také uviděl zbytečnost svého počínání. Přešel na další rozmazaný snímek a ani zde neviděl nic zvláštního. Další fotografie nebyla o nic lepší – ale počkat!

Už byl na čtvrtém snímku, když se podvědomí ozvalo. V Alanovi hrklo a rychle se vrátil o krok zpět. Viděl, že ve skutečnosti je obraz naprosto ostrý, jen ten flek v pravém horním rohu je nejasný, protože je na samé hranici možností optiky. Potřebuje víc informací!

„Počítači, zajímá mě kvadrant beta tohoto snímku. Vyhledej a zobraz mi snímky, kde je zachyceno stejné místo. Oprava: chci vidět jen výřezy snímků o velikosti jednoho kvadrantu.“

„Vy tam snad vidíte něco víc, než já?“ tázal se počítač. Znělo to nedůtklivě. Když Alan nereagoval, zobrazily se mu na monitoru tři snímky. Místo čtvrtého byl jen velký, pomalu rotující a chvějící se otázník.

„Zvětši mi dvojku,“ přikázal Alan a provokativního otázníku si nevšiml. Snímek číslo dva se roztáhl přes celý monitor, tedy půlku stěny. Alana polilo horko a nabyl jistoty i odvahy. Přikázal počítači:

„Spoj mi vedoucího logistiky!“

„Ahoj Marku,“ oslovil staršího muže, který se ukázal na monitoru, „mám tu mimořádku! Než navrhnu vyvolat poplach, podívej se na tenhle snímek...“

Bezprostřední reakce vedoucího utvrdila Alana, že se nezbláznil. Marek požádal počítač o rozměry a zůstal vyjeveně zírat. Alan nadšeně zvolal:

„To není naše! Půl kilometrový stroj lidé nemají.“

„Souhlasím. Jen nechápu, že jsme to neviděli přilétat.“

„Ale Marku – to, že ho nepostavili lidé neznamena, že to není šrot, co se nám tu povaluje už stovky či tisíce let.“

„Tak dobře. Pošli tam tu nejlépe vybavenou sondu, zkusíme zjistit víc. Ale ať se nepřibližuje, aby jsme to třeba neprobudili... Já uvědomím velitele stanice a vzburcujeme Zemi.“

* * *

Celá kolonie byla v pohotovosti. Byla předsunutou hlídkou civilizace a možné potíže byly hned za humny.

V podstatě se provedla příprava na dopad meteoritu do oblasti základny. Kolonie žádné zbraně neměla, ale lidé se mohli stáhnout do podzemí. Byla zahájena aktivace hloubkových krytů, kam se jako první přemístí rodiny s dětmi.

Krizový plán také odvolal mnoho techniků od práce na rozvoji kolonie a přesměroval je na preventivní prohlídky a testování všeho, co bylo spojené

s dlouhodobým pobytem lidí ve stísněný krytech. Na milion procent musela fungovat podpora života a především veškerá zařízení na přepravu lidí. Až nastane krize, bude na přesun do bezpečí jen pár minut.

Alan dostal za úkol řídit průzkum neznámé lodi. Zatím ale jen seděl a čekal, až se sonda, řízená počítačem základny, dopraví do míst, odkud byl stroj vyfotografován. Předpokládalo se, že když předchozí sonda nevyvolala žádnou reakci, nebude ohrožena ani druhá sonda.

Protože na místo letěla nejlepší sonda, jakou měla kolonie k dispozici, která byla o polovinu větší, byla bezpečná vzdálenost zvětšena o dalších deset kilometrů. Alan prohlásil, že jim to moc nepomůže. Jestli je ten stroj funkční a posádka živá, musí poznat rozdíl mezi náhodně prolétávající sondou a strojem, který je pozoruje. Už to by mohlo vyprovokovat útok.

Ta desítka kilometrů neměla na kvalitu obrazu prakticky žádný vliv, protože přístroje byly o řád citlivější než na průzkumné sondě a optika umožňovala zaostření. Alan neměl naštěstí ve zvyku okusovat si nehty, jinak už by žádné neměl. Ty tři hodiny byly nekonečné.

Sondě bylo nedávno doplněno palivo až po okraj a tak mohla ignorovat poleující skály i přitažlivost Slunce. Také nebyla ani moc daleko, jinak by jí přesun mohl zabrat několik dní. Teď však byla jen pár minut od cílových souřadnic. Alan dal povel k zastavení, protože optika už zabírala obří stroj na oběžné dráze asteroidu, který byl sotva pětkrát větší.

„Tohle není šrot,“ zakroutil Alan hlavou a zvedl oči ke svému vedoucímu, „vidíš ta světla, Marku. To budou obsazené kajuty... A energetické vyzářování je taky značné... Přesto bych ale tvrdil, že pracují na minimu, aby se nám neprozradili... Ti už tam stojí dlouho. Možná mají smysl pro humor podobný nám – jen tak pro zábavu čekají, až je objevíme.“

„Nebo nás testují před útokem,“ řekl kolega, který přišel Alana vystřídat.

„I kdyby jsi měl pravdu,“ pokrčil Alan rameny, „stejně se nemáme čím bránit. Tak nešir paniku... Ještě je trochu přiblížím... Hmm, mají zpoždění třicet let...“

„Co tím chceš říct?“ podivil se Marek.

„Podle Nostradamovy předpovědi měli přiletět v roce 2018.“

„Ale předpověď byla skoro přesná, protože mimozemský život jsme skutečně objevili na začátku roku 2019. Jen pár kilometrů odtud. Pro věštky to ale musela být významná událost, protože křiku kolem toho bylo hodně. Kdekdo řval 'mimozemšťani, mimozemšťani' a šílenci šíleli. To nemohl Nostradamus přeslechnout.“

* * *

Liron Esamel šel spát dost pozdě a když o půl třetí začal jeho komunikátor

hlučet a tancovat po nočním stolku, trvalo mu dlouho, než po něm sáhl. To už byla probuzená žena, děti a půlka baráku.

„Tady se spí,“ zabručel do přístroje, který si přiložil k hlavě, a hodlal ho zase odložit. Ale volající měl jasnou představu o situaci a vykřikl:

„Nepokládejte to, pane!“

„Co se děje???“ rázný příkaz Liona probral.

„Tady Paříž, CMZ,“ vysvětlil vzrušený hlas, „spojím vám generála Sarka.“

„Spojte.“

Než se generál ozval, stihl se Liron koncentrovat a taky si sesumíroval, kolik hodin je v Paříži.

„Lirone?“

„Dobré dopoledne, Rafaeli.“ Znělo to ironicky.

„Promiň mi, Lirone. Víím, že máš půlnoc, ale máme tu mimořádku. Potvrzenou, Lirone, potvrzenou... Všechno se dozvíš, až sem přijedeš. Chlapci už vyrazili, odvezou tě na letiště. Sedneš na Skytrain a až tu zjistíš podrobnosti, odpustíš mi to probuzení. „

„No jo, už jdu. Pospím si v letadle... Zatím se měj.“

„Spěchej, Lirone,“ zvolal generál a ukončil hovor.

Liron odložil telefon na stolek, přetočil se k ženě a políbil ji na čelo.

„Letím do Paříže. Vypadá to na pořádný průšvih, Rafael byl dost nervózní. Spí, zkontroluju děti. Už pro mě jedou...“

Ve vteřině mu žena vyrobila na hlavě vrabčí hnízdo. Přivinula ho k sobě a zašeptala:

„Dej na sebe pozor... A neudělej lidem ostudu,“ dodala pod dojmem ženské intuice.

* * *

Liron s husí kůží nevydržel ani deset minut a když voják zastavil na jedné z mála křižovatek s funkčními semaforey – přeci jen bylo krátce po třetí hodině ranní – poklepal mu na rameno a prohlásil:

„Jestli se máme zabít, šlo by to i jednodušeji, poručíku!“

Vojenský speciál byl moderní, ale měl volant a autopilot šel vypnout. Toho vojenský řidič využil a uháněl s nimi poloprázdnými ulicemi jako na závodech.

„Generál řekl 'bleskem'.“

„On to automat zvládne... Zapněte ho, prosím... Na mou zodpovědnost!“

Na letišti pak ještě dodal:

„Vydíte, poručíku: byl byste tu jen o pět minut dřív. Stačila by malá bouřka a obléváním ztratíme víc než pět minut... Děkuji... Přeji vám dobrou noc.“

Převzal od vojáka zavazadlo a přistoupil ke schůdkům. Asi to bylo opravdu

vážné, když pro něj poslali malý nadzvukový stroj. Přehlédl letoun od špičky až po zád a začal pomalu stoupat k otevřeným dveřím, v nichž se objevila mladá žena.

„Dobrý den... vlastně noc,“ usmála se na něj a vedla ho luxusně vybavenou kabinou. Usadila ho do měkkého křesla u okna a pomohla mu se zavazadlem a kabátem. Pak se chvatně vrátila ke dveřím, stiskem tlačítka je uzavřela a když se rozsvítila zelená, řekla do mřížky na zdi:

„Pan Esamel je na palubě, dveře uzavřeny a zajištěny...“

Vrátila se k Lironovi, otevřela bar na protější stěně a otočila se k němu.

„Dáte si něco na povzbuzení?“

„Ano, ale ne alkohol... Nějaký tonik... nebo nějaký energetický nápoj.“

Během chvíle měl před sebou velkou skleničku ledového toniku šumícího tak, že přehlušil rozbíhající se motory. Liron se napil a pocítil přívál energie. Chtěl letušku vyzpovídat, ale ta se jen omluvně usmála:

„Nezlobte se, pane Esameli, ale já jsem jen dobrá duše nejmodernějšího letounu... O vašem poslání nevím nic.“

„Aha... Letíme rovnou do Paříže?“

„Bude jedno mezipřistání v ... polích,“ zasmála se tiše, „naložíme nějakého pana Rubena.“

„Neznám. Co je to za odborníka?“

„Generál mi řekl, že je to odborník přes sny a výmysly... Ne, abyste ho někde citoval! Sama jsem zvědavá, co je to zač...“

V Dallasu přistoupil vychrtlý muž středních let s malým zavazadlem, konzervativně oblečený, minimálních pohybů ať už končetin či mimických svalů. Letuška ho nasměrovala do druhého křesla. Když šel kolem Lirona zastavil se, podal mu ruku a představil se:

„Beno Ruben.“

Přistoupil ke svému křeslu a pracně se tam složil. S tak dlouhýma nohama to asi neměl nikde lehké. Zaujal neestetickou, ale pro něj zřejmě nejvhodnější, polohu a přestal se hýbat. Doslova. Zdálo se, že žijí jen jeho oči.

Dvě minuty byly slyšet jen motory, jak letadlo pojíždělo ke startovací dráze. Letuška naliila druhý tonik a postavila ho před Bena. Benův obličej se probral k životu a on oslovil Lirona:

„Jestli jsem to dobře pochopil, jste na téhle akci můj nadřízený... Znáte nějaké podrobnosti?“

„Ne... Generál řekl: 'Máme mimořádku, okamžitě skoč na letadlo a přileť!' Ještě dodal, že se mi to bude líbit. Co řekl vám?“

„Hmm, v podstatě to samé.“

„Čím se zabýváte, pane Rubene?“

„Biologie, antropologie – a tak podobně...“

„Zajímavé. Asi opravdu přiletěli šedivý mužíčci, když povolal biologa.“

Ukázalo se, že Ben nějaké ty mimické svaly v obličeji má. Suše se zasmál, vzepřel se na opěradlech křesla a mírně změnil polohu.

„To neřekl. Angažoval mě do týmu kvůli mému nadšení pro sci-fi ve všech formách. Mám být – cituji generála a doufám, že vás tím neurazím – duchovně protiváhou vašeho realizmu. Generál mě nazval 'imaginární složkou týmu'.“

„To je blázelec,“ okomentoval to Liron a pak už mlčeli až do Paříže.

* * *

Alan Finder chtěl vědět víc, ale neodvážil se se sondou přiblížit. Sice to nadřizeným už dvakrát navrhl, ale povolení nedostal. Tak alespoň přemýšlel nad dalším postupem.

„Snažím se domyslet naši situaci a stále víc si připadám jako ovce, kterou přivázali jako návnadu k plotu salaše a z dálky pozorují, co vlk udělá...“

„Nesouhlasím,“ ozval se hluboký hlas, zvyklý rozkazovat. Do průzkumného centra dorazil sám velitel stanice a všichni se postavili.

„Jen se posaďte,“ komentoval to velitel.

„Nesouhlasíte s vlkem nebo s ovci?“ zajímal se Alan.

„S popisem situace... Spíš si představte ovce, které čeká stříhání. Jenže to ví farmář, ne ty ovce. Netuší, co se děje, co se bude dít. Nevědí, jak moc to bude bolet a zda to vůbec přežijí. Navíc druhá a další ovce vidí, že to první z nich přežila, jen přišla o své kudrlinky. Ale my jsme v situaci té chudinky první ovce – nemáme ponětí, co se bude dít, ani jak to dopadne a zda to ...“

V tom Alan, který ani na chvíli nespustil oči z monitoru, vykřikl:

„Pane! Jsou v pohybu!“

Skutečně. Z hlavního motoru lodi se vyvalila jasně modrá záře a obří stroj se dal pomalu do pohybu směrem k pozemské sondě. Alan nečekal na povel a vyslal sondě příkaz k návratu. Upřeně sledoval půlkilometrového giganta ve snaze odhadnout jeho rychlost – chtěl, aby sonda ustupovala, ale neprchala.

„Počítači,“ zvolal velitel, „stav kolonie?“

„Kontrola krytů dokončena, vše funkční. Probíhá oprava několika nepodstatných drobností. Sto procent civilního obyvatelstva evakuováno, zásobovačům ještě zbývá třicet dva procent materiálu k přesunu. Mám spustit evakuaci personálu?“

„Souhlasím, proved!“ pak přelétl všechny v centru zkoumavým pohledem:

„Pánové a dámy, všichni víte, že se případnému útoku nemáme jak bránit. Takže všichni, co tu nemusí být, se přesuňte do krytu. Zvláště prosím ženy, aby šly hned.“

„Veliteli,“ hlásil počítač, „stroj aktivoval silové pole třetího stupně.“

To velitele ohromilo. Chvíli zíral na zamížený obraz lodi a těžce přiznal:

„Nejen tady, ale i na Zemi jsou jen ovce – nemáme nic, co by takový štít

prorazilo!“

* * *

Zšeřelým sálem, zaplněným řadami kontrolních stanovišť, zněla siréna. Lidské mraveniště na sekundu ztuhlo úlekem, ale pak následovala horečná aktivita. Kdo nebyl na svém místě, urychleně se tam snažil dostat.

Dusot nohou a šum hlasů utichal. Lidé napjatě sledovali obrazovku, zabírající celou stěnu. Každý se po svém snažil zbavit pocitu, že sledují jen filmovou scénu. Vážně je tohle skutečnost? Opravdu je tenhle návštěvník v jejich sluneční soustavě, dokonce hned u vedlejší planety?

Sálem proběhlo vzrušení a pak úlek, když se obraz lodi zamlžil a počítače zobrazily vyhodnocení jeho silového pole. Mohou jen doufat, že návštěvníci nemají zlé úmysly.

Liron pocítil psychický tlak ze všech stran a do ticha zvolal:

„Ale notak lidí, ke zhroucení ještě bude spousta příležitostí. Chápejte je, taky neví, co uděláme... Určitě dostanu od generála za uši, ale prozradím vám, že na trojku stačíme – právě před měsícem se dokončily testy děla, které nestřílí projektily, ale šípy...“

Když obavy vystřídal smích a i ten utichl, Liron dokončil:

„To nebyl vtíp, mluvím o šípech tvořených silovým polem síly pět.“

Generál se na Lirona podíval a zamračil se. V šeru našťestí nikdo neviděl Lironovy oči, protože by ihned pochopil, že lže, že si to právě vymyslel. Žádné takové dělo neexistovalo!

Situace se mezitím vyhrotila – loď zrychlila natolik, že začala sondu dohánět. Ani nemuseli střílet, prostě ji silovým polem převálcují. Ale člověk na Marsu měl dobrý odhad a sondu včas strhl stranou. Návštěvníci nijak nereagovali a pokračovali k Marsu.

A to byla chyba. Jejich první, jediná, ale zásadní.

* * *

Alan Finder viděl to co ostatní – půlkilometrovou přehlídku malých kopečků a zařízení mezi nimi, malých i velkých antén, malých a velkých vrat. Relativně pomalu se sunuly před kamerami sondy, která byla sotva kilometr od toho monstra.

Všichni v centru fascinovaně pozorovali opakující se mimozemský vzor a každým okamžikem očekávali záblesk, který sondu v mžiku zničí. Sonda měla jen slabý štít proti mikrometeoritům, na pořádné silové pole nebyly zdroje. Návštěvníci si ale sondy nevšíмали, loď zrychlovala a zanedlouho viděli jen její záda. Nijak zvlášť se nelišily od předku či boků. Stále stejné kopečky...

Alan sice předal sondě rozkaz velitele základny a letěl za návštěvníky, ale efektivní motory sondy se ve zrychlení motorům obra nemohly rovnat. Loď se stále více vzdalovala, až z ní zbyla jen koule modré záře mezi hvězdami. Alan přikázal počítači základny, aby dál vedl sondu za návštěvníky a pak se obrátil na velitele:

„Navrhuji přepnout se na radar na Phobosu. Neuvidíme sice detaily, ale radarový odraz nám třeba prozradí něco nového.“

„Souhlasím.“

Alan to udělal, ale loď byla od radaru ještě daleko. V tom se Alanovi před očima něco kmitlo a on si uvědomil, že něco přehlédl. Chvilí přemýšlel nad tím, co to mohlo být. Požádal velitele, zda by si mohl na monitoru ve vedlejší místnosti znovu prohlédnout záznam průletu lodi kolem sondy, ale že zatím neví, k čemu to bude dobré.

Velitel souhlasil. Alan přešel do vedlejší místnosti, sledován zvědavými pohledy ostatních, kteří nechtěli odejít, a u přístrojů ho vystřídal kolega.

* * *

„Pane Esameli, z Marsu přišla důležitá zpráva. Na mimozemském stroji objevili nápis,“ hlásil počítač.

„Ukaž nám to,“ přikázal Liron.

Na teletěně se ukázala vrata, která viděla sonda na boku lodi. Ve třech řádcích byl nějaký text psaný modrou barvou. Nepodobal se samozřejmě ničemu, co kdokoliv v sále kdy viděl.

Liron se rozhlédl po bezradných tvářích a náhodou zavadil pohledem o Rubena. Podíval se znova – Ben seděl bez pohybu jako obvykle, ale Liron si hned všiml, že to není obvyklý klidový stav, že je v šoku. Dojem potvrzovala otevřená ústa a vytřeštěný pohled. Zcela konsternovaně zíral na teletěnu a najednou si začal něco šeptat. Liron byl několika rychlými kroky u něj.

„Bene, co se děje?“

„Kapla... to je přání úspěchu, v tomto případě spíš pozdrav...“

„O čem to Bene mluvíš???“ nechápal Liron.

„To, co tam je napsáno, to první slovo – je v klingonštině. To další neznám, ale ve třetím řádku jsou nějaká čísla.“

„Kdo jsou... Klingoni?“

„Mimozemská rasa ze seriálu Star Trek! Vy ten seriál neznáte???“ Ben se znova zatvářil šokovaně. Liron si ukazovákem a prostředníkem promasíroval čelo a zabrumlal:

„No jo, viděl jsem pár dílů – před třiceti lety! Nijak mě to nezaujalo.“

„Už vím, jak to generál myslel s tou protiváhou imaginární části...“

„A to jako krin... klingonština je víc, než pár slov z filmu?“

„Ano. Klingonština je kompletní umělý jazyk, dokonce se nějaký čas i vyučovala... na nějaké univerzitě.“

„Je to divné, kde by mimozemšťani přišli ke Star Treku?“

„Jakto kde – přece z televize! Náš televizní signál už urazil víc jak sto světelných let. Víte kolik stovek nebo možná tisíc slunečních soustav se nachází v kouli o průměru dvou set světelných let? Taky to nemám spočítané, ale bude jich hodně – že by se v tomto prostoru nenacházela jiná civilizace? Zdá se, že ano.“

„Proč ale klingonština a ne angličtina či jiný rozšířený jazyk?“

„Víte, když přišli na mezihvězdný pohon, nebudou blbí. Z naší televize ví o nás všechno – naše podoba, složení DNA, sociální, politický a ekonomický systém, naši historii, naše války, mají přehled o naší současné technice na Zemi i té v kosmu. Znají naši chemii – co nás povzbudí nebo otráví. Možná právě díky té znalosti se rozhodli použít umělý jazyk. Tak neurazí žádný národ. Zdá se, že nás nepřišli zničit, ale navázat spolupráci.“

„Prosím, Bene, přeložte i ten zbytek.“

„Ano, jen mi dejte čas. Někde na GWW je klingonský slovník. Tak chvíli, než ho najdu.“

„Dobře. Budu tlumočit objev i vaše domněnky výš.“

* * *

Neuběhlo ani deset minut a Ben stál nad Lironem.

„Mám to,“ hlásil, „ale je to divné. Volně přeloženo tam je napsáno: 'Nazdar. Volejte...' a pozemské telefonní číslo. Skutečně je to číslo na mobil včetně čísla planety.“

Liron pokýval hlavou:

„Takže mají na Zemi agenta... Nevím, jestli mám obdivovat jejich přípravu a snahu zabránit nedorozumění, nebo zda bych neměl šílet, že jsme si jejich předchozích návštěv nevšimli! Půjčte mi ten epap. Zavolám tam.“

„Nemělo by to být přes záznam?“

„Ale Bene,“ ušklíbl se Liron a mávl rukou do sálu, „telefony nás všech jdou přes záznam... Od samého začátku.“

Benem to cuklo, ale podal epap Lironovi. Posadil se na roh stolu a prohlásil: „Jsem vám svědkem, volejte,“ čímž vyloučil jakoukoliv debatu o své přítomnosti. Liron se usmál, přepsal do komunikátoru číslo, zhluboka se nadechl a spustil volání. Zazvonilo to jen jednou:

„Tajemník pana Tormáse, prosím?“

„Tajemník? Tormás... ten milionář?“

„Miliardář, pane Esameli,“ opravil ho tajemník.

„Jak víte, kdo volá? Ještě jsem se nepředstavil!“

„Tento telefon je určen pouze pro tento účel... Pan Tormás obědval, ale už je zde, předám vám ho...“

„Tormás, dobrý den, pane Esameli. Tak už jste na to přišli...“

„Vy jste něco jako agent mimozemšťanů?“

„Zlí jazykové o vás tvrdí, že nemáte žádnou fantazii,“ zasmál se Tormás, „není to ale pravda. Já jsem jen chtěl potěšit svou ženu a syna příletem mimozemšťanů. Ten hvězdolet je moje dílo...“ odmlčel se, aby dal Lironovi čas informace strávit.

„Takže vy tvrdíte, že to nejsou návštěvníci, ale tajně jste se pustil do stavby hvězdné lodi a marťani vás nechtěně odhalili?“

„Ne, to netvrdím. Když jste ten šok překonal, dovoďte, abych vám to vysvětlil... Nemělo smysl stavět hvězdolet, když nemáme hvězdný pohon. Chtěl jsem ale vidět, co se bude po objevení návštěvníků dít. Ne nějaké umělecké dílo, ale skutečnost. Jak rychle dokážeme zburcovat potřebné lidi, techniku a tak dále. Chtěl jsem politikům, co zatvrzele odmítají zřízení CMZ, tedy stálého mezinárodního centra mimozemských záležitostí, ukázat mezery v jejich představách, vyzkoušet nějaké ty postupy. Důležitější než recese byla snaha získat lidstvu nějaké praktické zkušenosti. Protože zatím jsou k dispozici jen teoretické úvahy a nějaké ty představy spisovatelů a filmařů.

Nepočítali jsme s tak rychlým prozrazením, s tou sondou to byla vlastně smůla. Podle scénáře měl být ten nápis odhalen až později, na orbitě Marsu, pozorovatelnou z Deimosu – proto je ten nápis jen z boku.“

„Nechápu, že nebyly vaše aktivity u Marsu odhaleny. Postavit něco takového ve stavu beztlíže je práce na mnoho měsíců, neřku-li let.“

„Je pravda, že příprava skutečně trvala pět let, ale vlastní stavba trvala jen čtrnáct dní.“

„Vždyť na ten asteroid bylo třeba dopravit tuny – tisíce tun materiálu.“

„Pane Esameli, znáte kreslený seriál z konce minulého století o rodině Smolíkovců? Zvláště pak pokračování o jejich synovi, co měl nafukovací kosmickou loď?“

Liron si těžce vzdychl jako štvané zvíře.

„Další cvok, co se ohání nějakým seriálem...“

„Kdepak – pořád ten stejný seriálový nadšenec! Ten klingonský nápis je taky můj nápad... No, nebudu vás trápit těmi sci-fi výmysly. Ve skutečnosti jsme potřebnou technologii měli už před padesáti lety. Používala se na výrobu klamné vojenské techniky. Dokážete si představit nafukovací tanky, vozidla pěchoty, zásobovací vozy či letadla?“

„Představit si to dokážu, ale použitelnost musela být nulová!“

„A to je omyl – v nenafouknutém stavu unesli tank dva lidé, po nafouknutí to byl tank nejen pro optické pozorování, ale i pro radar. Ani nevíte, kolik dalo

práce spočítat kombinaci materiálů tak, aby vojáci měli na radarech odraz správné velikosti.“

„No dobře – ale co světla v kajutách, podpora života, funkční motory...“

„Podpora života a motory jsou samozřejmě reálné, ale jen v nejnnutnější míře. Proměnlivé osvětlení v kajutách je jen pár světylek, ovládaných počítačem. Žádné kajuty tam nejsou. Každý kopeček je obří nafukovací hala. Reaktor a všechny místnosti pro posádku jsou v té středové části. Jsou tam jen tři lidé, pane Esameli.“

„Hmm... to ale neodpovídá pravdě. Hlavní motor lodi by neutáhl žádný pozemský reaktor... A k tomu silové pole, silnější než lidé v současnosti mají. A ještě pár dalších drobností.“

„Vidíte pane Esameli, už jsme zase u toho – kdyby jste sledoval filmařské fantazie, slyšel byste o speciálních efektech. Věřte mi: chytří lidé vymysleli měřicí přístroje, které nahrazují naše nedokonalé smyly, ale ještě chytřejší lidé vymysleli, jak je na dálku zmást... Je mi líto, nevlastním generátor pole síly tři ani mezihvězdný pohon.“

„A proč jste to udělal u Marsu? U Měsíce by to bylo levnější, ne?“

„Bylo, ale mnohem hůř by se stavba utajila. Navíc je většina prostředků lidstva u Země a na ní – bál jsem se, aby nedošlo ke krveprolití, kdyby nějaký ustrašený jeliman poslal na hvězdolet raketu. A navíc se nic v blízkosti Země neutají před veřejností. Také tomu jsem chtěl zabránit – nechci pak mít na krku žaloby za zničený majetek a zmařené životy. Předpokládám, že i bez sledování filmů máte jasnou představu o tom, kolik šilenců by se našlo. Prohlásili by to za konec světa a zabíjeli by sebe, své rodiny či spoluobčany, případně by vypalovali města po vzoru Kutuzova.“

„Od miliardáře nečekám, že by si neuvědomoval, kolik nás tahle srandička bude stát?“

„Správný odhad. Pokud to zastavíme dřív, než to pronikne na veřejnost, mám náklady podrobně spočítané. Měl byste vědět, že se v Paříži začínají už čmuchalové slétat. Všichni ti arogantní investigativci, co šílí, když má někdo nějaké tajemství. Je to hloupé, ale musíme se smířit s tím, že celý ten řetězec od nich až po šéfredaktora není trestně odpovědný za důsledky zveřejněných informací... Pane Esameli,“ miliardář se zhluboka nadechl, „do prozrazení máme ještě dost času. Mezitím doletí můj hvězdolet k Marsu a – pokud není na Marsu žádný klingon – můžeme realizovat náš scénář. Také zde znáte skutečnost je vy a pan Ruben. Vše závisí na vašem rozhodnutí, ale rád bych ze situace vytěžil maximum zkušeností... Ptám se vás tedy: nenecháme marťany a vaše lidi ještě chvíli vítat mimozemšťany???“

+ + +